

Schiller Instituttets webcast med Helga Zepp-LaRouche Verdensborgere forener sig mod City of London og Wall Street!

Ikke korrekturlæst

Onsdag den 15. november 2023

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af og formand for Schiller Instituttet. Det er onsdag den 15. november 2023. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. Du kan sende os kommentarer og spørgsmål til questions@schillerinstitute.org .

Helga Jeg vil starte med et spørgsmål, jeg modtog tidligt i morges: Nogen sagde: "Da der allerede er to krige i gang med amerikansk og europæisk involvering," med henvisning til Ukraine og Sydvestasien, "er der et vist håb om, at mødet mellem USA's præsident Biden og Kinas præsident Xi Jinping i San Francisco kan føre til en forbedring af forholdet mellem USA og Kina. De to lande er uenige om Ukraine, Gaza, Taiwan, handel og så videre, men der var angiveligt en varm velkomst til Xi, da han ankom til lufthavnen, inklusive en delegation med Janet Yellen, finansministeren. I betragtning af dit kendskab til Kina og bekymringerne over den nedadgående tendens i de amerikansk-kinesiske relationer, hvad er så dine forventninger til dette møde?"

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Tja, midt i et hav af rædsler synes jeg, at der er små tegn på håb. For som du siger, var velkomsten meget fin, der var amerikanske og kinesiske flag langs

gaderne, der blev gjort en masse forberedelser, der blev holdt en masse møder på alle mulige regeringsniveauer, om handel, økonomi og andre former for samarbejde. Og fra kinesisk side har man naturligvis en enorm forventning om, at dette møde vil føre til en forbedring af de to vigtigste økonomier i verden. Og jeg tror også, at der fra amerikansk side er nogle forsigtige tegn på, at de ønsker stabilitet. Så i et hav af ustabilitet og rædsler er dette i det mindste noget af en forsigtig optimisme, man kan have.

Det er klart, at man ville ønske, at denne historiske mulighed ville blive udnyttet, især af præsident Biden, for hvis jeg var Biden, ville jeg med dette møde tage imod tilbuddet fra præsident Xi Jinping, som tidligere har tilbudt USA's præsidenter et særligt forhold mellem stormagter. Det tilbud eksisterer stadig. Jeg tror, at tilbuddet om, at USA kunne samarbejde med Bælte & Vej Initiativet, også stadig eksisterer, og hvis USA, præsident Biden, ville gå det ekstra skridt og komme med en erklæring om, at de kunne samarbejde, ville det åbne op for så enorme muligheder for begge sider, men især for USA til at samarbejde og deltage i de mange, mange projekter fra det globale flertal.

Jeg tror ikke, at det vil ske på dette topmøde, for det har tidligere været alt for problematisk – spionballonen og alle mulige spørgsmål omkring Taiwan, Det Sydkinesiske Hav – så jeg forventer ikke, at netop dette topmøde vil føre til et gigantisk gennembrud. Men hvis forholdet mellem alle regeringsniveauer kan stabiliseres på en sådan måde, at dialogen nu kan fortsætte på en mere normal måde, da verden kræver, at alle disse store problemer bliver løst – først og fremmest naturligvis krigen i Sydvestasien, krigen i Ukraine; hvad angår Sydvestasien, har Kina fremsat et omfattende forslag om en fredskonference for Mellemøsten. Den kinesiske særlige udsending rejser rundt i regionen: Han var i Tyrkiet, han vil tage til Egypten, han var tidligere i Saudi-Arabien, og jeg tror, at hvis USA ville arbejde sammen med Kina om

initiativet til en konference i Sydvestasien, kunne det måske stoppe rædselsshowet omkring Gaza og føre til en løsning på situationen.

Det er alt sammen meget, meget store spørgsmål, og det er klart, at de to præsidenter – jeg mener, det gode er, at de kommer til at tale sammen i timevis; jeg tror, at der først vil være et møde, og derefter vil der være et en-til-en-møde udelukkende med tolke – så måske kan man ikke andet end at håbe og virkelig ønske for menneskehedens skæbne, at der kommer noget stort ud af dette topmøde, eller at der i det mindste bliver lagt et fundament for, at det kan udvikle sig i en mere positiv retning på opfølgende møder.

Så, som jeg sagde, i en verden med frygtelige farer, hvis disse to lande, de stærkeste økonomiske magter – stadig USA og den voksende magt, Kina – hvis de ville være i stand til at overvinde geopolitikkens forbandelse: Jeg synes, det er meget vigtigt at studere, hvad Kina gør, for jeg tror, at enhver, der studerer deres politik nøje, kan se, at der ikke er noget, der tyder på, at Kina ønsker at fortrænge USA som en dominerende magt i verden. De vil have en multilateral relation, de vil have en multilateral orden, og hvis USA ville gå med til det, tror jeg, at alle verdens problemer kunne bekæmpes og håndteres.

Så meget afhænger af dette topmøde, for vi befinder os virkelig på et tidspunkt i historien, hvor vi enten går ind i en optrapning, som kan ende med Tredje Verdenskrig, eller hvis fornuften sejrer, og vi alle samarbejder i et nyt paradigme, det er virkelig det forgreningspunkt, hvor dette møde finder sted.

SCHLANGER: En af de største bekymringer for hele verden er selvfølgelig det, der sker nu i Gaza, med israelernes fortsatte, ubarmhjertige angreb på Gaza, hvor de i dag trængte ind på Al-Shifa-hospitalet. Der er tydeligvis fare for en optrapning, efterhånden som dødstallet stiger.

Jeg har et par spørgsmål til dig om dette. En palæstinensisk kontakt stillede spørgsmålet: "Kan der gøres noget for at få Biden-administrationen til at handle for at stoppe drabene?"

En anden seer spurgte: "Nu hvor flere mennesker i de arabiske lande, der er naboer til Israel, går på gaden i protest, er der så mere, disse arabiske regeringer kan gøre for at kæmpe for en våbenhvile og undgå en optrapning til regional krig?"

ZEPP-LAROUCHE: Hvad angår det første spørgsmål, tror jeg, at mødet mellem Biden og Xi Jinping er det sted, hvor der forhåbentlig vil blive besluttet noget. For hvis USA i en vis forstand er fast besluttet på at bede Israel om at gå efter en våbenhvile og overtage forhandlingerne om Mellemøstprocessen, så er det naturligvis et meget vanskeligt spørgsmål. Men der kan kun være en diplomatisk løsning eller en optrapning. Vi sidder lige nu på en potentiel krudttønde med en udvidelse af krisen, hvis Hizbollah i Libanon bliver involveret, hvilket de tilsyneladende ikke ønsker, men faren er altid for uoverskuelige hændelser, og hvis Iran i sidste ende bliver involveret, står vi på afgrunden af en potentiel global krig. Og situationen i Ukraine må naturligvis ikke glemmes, for det er også en situation, som enten, som jeg formoder, general Harald Kujat, den tidligere generalinspektør for de tyske væbnede styrker, allerede sagde i slutningen af august, at NATO står over for en beslutning om enten at finde en diplomatisk løsning med det samme, eller at der sker en optrapning. Og det hænger lidt i en limbo-situation, der slet ikke er afklaret.

Så jeg tænker, at det bedste, der kunne ske, som jeg sagde, er, at hvis der ud af topmødet kommer en fælles aftale mellem USA og Kina – jeg mener, Kina har for eksempel gode relationer og økonomiske investeringer i Israel. Israel står også i en situation, hvor de er nødt til at tænke over den langsigtede eller mellemlange indvirkning, om de virkelig ønsker at have et fjendtligt forhold til de arabiske naboer, eller om de ønsker en situation, der endelig bliver stabil og sikker? Så

jeg mener, at Biden-administrationen bør arbejde sammen med Kina: Det er min opfattelse, for kineserne er de eneste, der har fremsat et konkret forslag til en fredskonference i Mellemøsten. Og hvis USA og Kina begge ville sende det budskab, kunne der gøres noget for at stoppe dette utrolige drab, som foregår i Gaza, og som får det til at vende sig i maven på alle.

Med hensyn til det andet spørgsmål, kunne de arabiske lande så gøre noget? Ja, det kunne de. De kunne allerede tidligere have gjort mere for at hjælpe palæstinenserne i alle mulige situationer. Så jeg synes, de bør spille en konstruktiv rolle i fredskonferencen for Mellemøsten, og den eneste måde, hvorpå denne situation kan stabiliseres, er, hvad min afdøde mand, Lyndon LaRouche, allerede sagde i 1975, da han tilbød "Oasis-planen". Det var ideen om, at man er nødt til at have en massiv økonomisk udvikling i alle disse lande, hvoraf de fleste er rene ørkener! Så for at starte med at skabe nyt ferskvand er det absolut en forudsætning for enhver form for udvikling. Og så har man brug for grundlæggende infrastruktur. Og situationen er gunstig nu, fordi Iran og Saudi-Arabien nærmer sig hinanden, fordi Kina tilbyder at udvide Bælte & Vej Initiativet til hele regionen, og fordi der er mange lande, der ønsker at samarbejde med Bælte & Vej Initiativet, såsom Egypten, Tyrkiet, Syrien, Irak og Afghanistan.

Så der er et stort potentiale for at løse situationen, hvis alle bliver enige om, at vi er nødt til at have et win-win overlevelsesperspektiv for alle, og at alle kun kan drage fordel af en fælles økonomisk udvikling, og at alle sammen bliver tabere, hvis krigen fortsætter. Så forhåbentlig vil der være en vis forståelse i den retning.

SCHLANGER: Vi får en række spørgsmål fra Storbritannien. Lad mig starte med to af dem, fra Lori: Hun henviste til den store protestdemonstration, der fandt sted i London sidste weekend, og sagde: "Der har ikke været nogen reaktion fra den britiske regering. Hvad kan vi gøre for at ændre det?"

Og så spørger Gordon, der identificerer sig selv som medlem af Labour Party i Storbritannien: Hvorfor vil Keir Starmer, som er leder af Labour-partiet, ikke støtte den "næsten universelle opfordring til en humanitær våbenhvile i Gaza?"

ZEPP-LAROUCHE: Tja, det ved jeg ikke! Jeg kender ikke denne mand godt nok, eller noget som helst om ham, til at svare seriøst på det spørgsmål.

Det er meget vigtigt, at disse demonstrationer fortsætter. Jeg tror, det er vigtigt, at de bliver udvidet. Der er en meget, meget bekymrende indsats fra flere regeringer, USA, i Europa, for dybest set at forsøge at sætte mundkurv på, hvad folk kan sige, ved dybest set at sige, at enhver, der ønsker at stoppe drabene i Gaza, automatisk er en antisemit. Og det er jeg grundlæggende uenig i, for hvis man siger, at proportionaliteten, som nu er helt ude af balance, at uanset hvad man mener om tabene den 7. oktober og rædselsshowet og fordømmer det, så giver det ikke Israel ret til at handle på en sådan måde, at så mange uskyldige civile bliver dræbt.

Det er klart, at der er en informationskrig, og i betragtning af, at journalister bliver dræbt i Gaza, er 40 journalister blevet myrdet eller dræbt på den ene eller anden måde, så rapporteringen bliver ekstremt sparsom, og man kan ikke bekræfte alle oplysninger, men det ser ud til, at der er nogle våbendepoter og andet i disse områder, så det er alt sammen en meget komplicerende faktor. Men ikke desto mindre kan man ikke blive ved med at dræbe eller endda bringe krigsførelsen ind på hospitaler! Jeg mener, dette er den absolutte røde linje for enhver humanitær overvejelse, og derfor må kampene stoppe!

Hvis dette ikke vendes – det er allerede nu klart, at der mangler vand til hundredtusinder af mennesker! Nu kan folk ikke leve uden rent vand ret længe, så vi står over for den værste humanitære krise, en total katastrofe, og det eneste svar må være, at der skal være våbenhvile. Og det er klart, at argumentet om, at Israel så ikke kan fortsætte sin kampagne

mod Hamas – der skal være en proportionalitet i enhver... Der er regler for krig, og disse regler skal respekteres. Der er internationale retningslinjer, konventioner, som folk er blevet enige om, og de skal absolut overholdes.

Så jeg synes, det er vigtigt, at demonstrationerne breder sig, for det er meget tydeligt, at regeringerne forsøger at inddæmme dem ved at give folk mundkurv på. Men jeg tror, at det, vi er involveret i, er en test af menneskelighed: Jeg tror, det var António Guterres, FN's generalsekretær, der sagde, at det, der sker i Gaza, er en test, og det er en krise for hele menneskeheden. Og jeg tror, at det er helt sandt. Og jeg tror, at vores adfærd, hvordan vi reagerer på det, vil være et tegn: Er vi moralsk i stand til at overleve eller ej?

SCHLANGER: For at hjælpe dig med Keir Starmer-spørgsmålet, så anses han for at være en Tony Blair light, og det bringer mig til det næste spørgsmål fra Helen i Storbritannien, som spurgte: "Hvad synes du om udsigten til, at Blair bliver inddraget af Netanyahu i humanitære anliggender og Gaza?" Og hun spurgte også: "Hvad synes du om omroeringen i kabinettet i Storbritannien? Er der noget større i at bringe Cameron ind," den tidligere premierminister? Så det spørgsmål giver jeg videre til dig.

ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes, det er den værst tænkelige beslutning, man kan træffe, at sætte Blair i denne position på dette tidspunkt. Og regeringsomdannelsen, hvor Cameron blev indsat, tror jeg ikke ændrer noget. De fortsætter bare den samme politik, og jeg tror, det er op til det britiske folk at reagere på det.

SCHLANGER: Og så har vi et spørgsmål om Tyskland. Spørgsmålet er, at forsvarsminister Pistorius talte om at fordoble støtten fra Tyskland til Ukraine på et tidspunkt, hvor der synes at være en voksende indikation af, at der kan være en indsats fra NATO-landene for at dumpe Zelenskyj-regeringen. Den person, der skrev om dette, spurgte: "Hvor er det tyske folk? Vil de

tolerere en fordobling af de penge og våben, der sendes til Ukraine fra Tyskland?"

ZEPP-LAROUCHE: Det er århundredets store spørgsmål, hvor er det tyske folk? For Tyskland er lige nu ved at falde fra hinanden. Det er ved at gå til grunde. De seneste tal vedrørende økonomien er, at insolvensraten i oktober var 22,5% stigning i insolvenser sammenlignet med måneden før. Måneden før var det 19,5 % i forhold til den foregående måned. Så vi har virkelig at gøre med et accelererende antal konkurser. Det samme gør sig gældende i landbrugssektoren, hvor der nu hver dag lukkes 10 landbrug på grund af insolvens. Mellem 2010 og 2020 har halvdelen af alle svineproducenter, folk, der opdrætter svin, lukket. Vi ser lige nu en fuldstændig reduktion i landbrugsproduktionen i Tyskland, og der er landmænd, der allerede for et år siden fortalte os, at hvis det fortsætter, vil Tyskland snart have en enorm fødevaremangel, også på dyrefoder og den slags ting.

Hvis den tyske industri kollapser på den måde, når det var den, der gjorde socialstaten mulig, så hvis folk ikke vågner op nu, så vil Tyskland bryde sammen og blive et fuldstændig Morgenthau-deindustrialiseret land.

Så under disse omstændigheder, at øge og faktisk fordoble mængden af penge, der skal sendes til Ukraine, på et tidspunkt, hvor mange mennesker i USA og andre steder siger, at krigen er forbi, Ukraine har tabt den; dette er også sagt af general Kujat, der lavede en video om dette, som er gået helt viralt på internettet – jeg tror, den har næsten 2 millioner seere på dette tidspunkt – det er et jordfaldshul! Hvorfor kaste penge efter en situation, som tydeligvis var en enorm fejlvurdering af NATO og alle andre, der var involveret i denne krig. Og jeg synes, der er så mange ting, som at Mike Pompeo nu er blevet medlem af bestyrelsen i Ukraine for et stort hollandsk ejet internationalt kommunikationsfirma, så spørgsmålet om, hvem der tjener på alt dette, er naturligvis noget, man skal se på.

Men jeg mener, at denne krig bør stoppes på samme måde. Der skal være øjeblikkelige forhandlinger, og jeg mener, at de mange tilbud fra paven, som tilbød Vatikanets territorium, fra Brasiliens præsident Lula, fra det kinesiske 12-punktsprogram, så der var mange, mange tilbud, og de skal tages imod. For hele verden er ét sammenhængende sted, og hvis man begynder at optræve det i ét område, og nu i to, har det indflydelse på hele verden, og verdensfreden hænger stadig i en tynd tråd.

SCHLANGER: Jeg har endnu et spørgsmål, som jeg synes er interessant. Det er en person, der refererer til sidste uges beslutning fra Moody's om at nedgradere den amerikanske økonomi fra "stabil" til "negativ". Han skriver, at der nu er en årlig gældsbetjeningsomkostning på 1 billion dollars, dvs. renter på gæld for den amerikanske regering. Og han skriver: "LaRouche har altid sagt, at det ikke løser problemet med et underskud at skære i udgifterne. Men hvad kan man gøre for at vende stigningen i statsgælden?"

ZEPP-LAROUCHE: Tja, man bliver nødt til at øge landets produktive aktivitet, generere flere skatteindtægter og afskrive den ubetalelige kasinogæld. Vi har en situation lige nu, hvor Moody's har ændret sin vurdering af USA's gæld til "negativ", hvilket endda er en temmelig mild beskrivelse. For du har alle disse banker, som sidder med urealiserede tab: De beholder dem i bøgerne, for hvis de begynder at sælge disse obligationer til den nuværende markedspris, vil de være nødt til at afskrive enorme beløb. Mange af dem ville ikke overleve det, så de bliver ved med at have disse tab på bøgerne, men virkeligheden er naturligvis, at det ikke er meget værd.

Så før eller siden vil det her nå et absolut eksplosionspunkt. Hvis du husker "Trippelkurven", som Lyndon LaRouche præsenterede som et pædagogisk redskab, så at sige, for at forklare folk, hvad forskellen er mellem den fiktive del af pengesystemet og realøkonomien, så kommer der et punkt i denne kurve, hvor de finansielle aggregater og de monetære aggregater har en form for overgang: Med andre ord, uanset

hvor mange penge man trykker, kan man ikke opretholde gælden. Og jeg tror, at vi er ved at nå det punkt – det ser virkelig ud til, at vi når det punkt inden for en overskuelig fremtid. Og derfor, hvis hele den pakke, som LaRouche foreslog, først skulle have Glass-Steagall, ville det kræve en global Glass-Steagall-bankopdeling; vi ville afskrive de udestående derivatkontrakter, som man ikke kan tilbagebetale; det er totalt umuligt. Man adskiller bankerne, man sætter de kommercielle banker under statslig beskyttelse, og så opretter man en nationalbank i hvert land, som har magten til at skabe kredit til nye investeringer i produktion for at få økonomien i gang. Og man forbinder disse nationalbanker til et verdensomspændende, nyt kreditsystem. På den måde kan man redde den, og man kan redde de dele af økonomien, som er gyldige og fungerer, og man kan holde dem i gang. Hvis man ikke gør det, er der fare for et ukontrolleret kollaps, som vil føre til kaos og ufattelige konsekvenser.

Så jeg ved, at der lige nu næsten ikke er nogen diskussion om Glass-Steagall eller nogen af de tiltag, jeg lige har nævnt. Men vi bør minde folk om, at der findes løsninger. Det er dybest set, hvad Franklin D. Roosevelt gjorde i 1933. Og man kan kun håbe på, at der er lovgivere på alle niveauer, der kan begynde at se seriøst på det, og at det hele dybest set kan løses. For eksempel hvis præsident Biden ved dette topmøde med Xi Jinping sagde: "Se, vi har ryddet op i San Francisco til dit besøg; der er ingen hjemløse nu." Før var der 8.000 hjemløse alene i San Francisco, og så flyttede de dem på en eller anden måde for at få byen til at se pæn ud. "Men jeg har en seriøs interesse i at løse hjemløseproblemet i hele USA: Jeg vil gerne bygge hurtige tog – kan vi samarbejde om det? Kan du hente nogle kinesiske ingeniører ind, så kan vi gøre det i et hasteprogram? Kineserne har vist, at man kan gøre det ekstremt hurtigt; vi på den anden side vil hjælpe dig med nogle andre problemer, andre steder."

Jeg mener, det kan lade sig gøre! Jeg vil ikke skabe

urealistiske forhåbninger, men man kunne få et gennembrud, og Xi Jinping og Biden kunne komme ud fra dette møde og sige: "Hør, vi har en plan for, hvordan vi kan reorganisere hele verdenssystemet. Vi går ind for hvert lands suverænitet; ikke-indblanding." Menneskerettigheder er, når man overvinder fattigdom, så derfor vil vi overvinde fattigdom i Afrika og Latinamerika, i de fattige dele af USA og Europa, og på den måde bliver der også taget hånd om menneskerettighedsspørgsmålet. Man kan gøre underværker! Men det ville kræve, at man virkelig var visionær og var båret af kærlighed til menneskeheden. Og man kan kun håbe, at disse to mænd giver udtryk for det.

SCHLANGER: Jeg har et spørgsmål mere, men jeg vil tage et af disse spørgsmål fra "Fightback" i chatrummet: "Er lukningen af gårdene ikke en direkte konsekvens af klimaforandringsspolitikkerne for landbruget?" Det er med henvisning til det, du sagde om Tyskland.

Det er helt sikkert en stor del af det: Det kan vi tale meget mere om i fremtiden, men jeg vil gerne komme ind på det sidste spørgsmål, der kom fra Brasilien, og som handler om det argentinske præsidentvalg, der finder sted i denne weekend. Han skriver, at der er en kandidat, som er en frimarkedsradikal. "Presser bankerne Argentina for at gøre situationen slem nok til, at argentinerne vil begå en fejl og vælge en frimarkedsradikal igen?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, der er en enorm kamp, fordi Argentina er et af de seks lande, der skal tilslutte sig BRIKS-11 den 1. januar 2024. Og ved at forsøge at bringe en kandidat ind nu, som helt sikkert ikke vil gøre det, eller som de håber ikke vil gøre det, er det et forsøg på at modarbejde hele ideen om et nyt system, der opstår med BRICS+.

Præsident Lula fra Brasilien har på den anden side sendt nogle valgrådgivere ind. Så jeg tror, at kampen i virkeligheden handler om, hvorvidt Argentina vil være en del af et nyt

globalt finans- og kreditsystem, være en del af den nye udviklingsbank, det nye BRIKS-system, som er ved at opstå, eller ej? Og det er meget tydeligt, at de finansielle magthavere, det finansielle oligarki, gør alt, hvad de kan, for at forhindre, at det sker. Og man kan kun håbe, at det argentinske folk er klogt nok til at forstå, hvilke valgmuligheder de har: Det er i virkeligheden mellem en potentielt smuk fremtid og helvede.

SCHLANGER: Helga, jeg ved, at du har meget at se til, og jeg vil gerne takke dig for at være med os i dag. Og vi har sandsynligvis noget meget spændende – forhåbentlig interessant – at berette om fra mødet mellem Biden og Xi i næste uge. Så tak, fordi I kom, og vi ses i næste uge.

ZEPP-LAROUCHE: Vi ses i næste uge.